

Arrest

nr. 158 229 van 11 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 maart 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 april 2015 met referentnummer 52800.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 september 2015.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard en de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, beide aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 maart 2015.

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij verschijnt niet ter terechtzitting en is evenmin vertegenwoordigd. Blijkens het rechtsplegingdossier werd zij nochtans regelmatig opgeroepen voor de terechtzitting. Bijgevolg dient toepassing te worden gemaakt van artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt alleszins niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep in te willigen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In haar middelen voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 8 september 2015 de grond werd meegegeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Het eerste en enig middel lijkt, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

De bestreden beslissingen betreffen enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Waar de verzoekende partij een schending aanvoert van de formele motiveringsplicht, blijkt uit een lezing van het verzoekschrift dat de verzoekende partij kennis heeft van de motieven van de eerste bestreden beslissing, nu zij hier inhoudelijke kritiek op uit. De tweede bestreden beslissing bevat zowel een motivering in rechte als in feite. Aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht werd dan ook voldaan, zodat de verdere inhoudelijke kritiek dient te worden beoordeeld in het licht van de materiële motiveringsplicht.

Met de herhaling van de elementen die zij reeds aanbracht bij haar aanvraag tot verblijfsmachtiging, met name dat zij gescheiden wordt van haar kinderen en kleinkinderen, de duur van haar verblijf in België en de terugkeer maanden kan duren en moeilijk zal zijn en haar betoog dat het wel degelijk buitengewone omstandigheden betreffen, kan de verzoekende partij de door de verwerende partij gedane beoordeling van de aangevoerde omstandigheden niet aan het wankelen brengen. Het feit dat de verwerende partij de aangevoerde omstandigheden niet weerhoudt, houdt niet in dat de verwerende partij hiermee de

bewijswaarde miskent van de door de verzoekende partij ingediende documenten. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verplicht de verwerende partij tot niet meer dan te motiveren waarom de aangevoerde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn in geval de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. De verzoekende partij is van oordeel dat de mogelijke scheiding van haar kinderen en kleinkinderen een onmenselijke vraag is. De Raad wijst erop dat hieromtrent in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd en gesteld dat het gegeven dat de verzoekende partij bij haar dochter en kleinkinderen verblijft op zich niet verklaart waarom voormelde gegevens buitengewone omstandigheden vormen waardoor het voor haar zeer moeilijk is om naar het land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen. Met betrekking tot de duur van het verblijf wordt in de bestreden, beslissing gesteld dat "De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden (Raad van State, arrest nr 100.223 van 24.10.2001)." Door louter opnieuw de elementen uit haar aanvraag aan te halen, zonder in te gaan op de concrete motieven van de bestreden beslissing en deze te weerleggen, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk is.

Voor zover de verzoekende partij in de uitwerking van het middel nog de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, wordt het volgende opgemerkt. In casu betreft het een eerste binnenkomst en dient er te worden onderzocht of op de Belgische overheid een positieve verplichting rust om het gezinsleven van de verzoekende partij te respecteren. De verzoekende partij toont niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij haar dochter en kleinkinderen, te blijven, hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en nooit een legaal verblijf gekend heeft in België, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De Raad wijst er nog op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing)). Het bevel om het grondgebied te verlaten houdt bovendien niet in dat de verzoekende partij gedwongen verwijderd wordt en houdt evenmin in dat zij voorgoed gescheiden wordt van haar dochter en kleinkinderen. Ze kan zich naar keuze laten vergezellen door haar dochter en kleinkinderen naar het land van herkomst of kan alleen tijdelijk terugkeren naar Marokko om aldaar de nodige formaliteiten te verrichten. De verzoekende partij acht enkel het verder in België vertoeven een oplossing voor haar zaak maar dit toont niet aan dat de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk of strijdig met artikel 8 van het EVRM zijn. Daarenboven houden de beslissingen geen absoluut verbod in om het Rijk binnen te komen. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt, staat het de verzoekende partij vrij, eenmaal terug in haar herkomstland, de geëigende procedure op te starten teneinde op wettige wijze in België te kunnen verblijven.

Ten slotte dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij de schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren, daar deze bepaling geen uitstaans heeft met de bestreden beslissingen.

Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere middelen aan, ook niet tegen het bevel om het grondgebied te verlaten."

3.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar

visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.4. Op 21 september 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden.

3.5. Ter terechtzitting van 30 oktober 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 8 september 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De verzoekende partij stelt dat de motiveringsplicht werd geschonden en verwijst daarbij naar haar langdurig verblijf in België sinds 1989, haar familieleven met haar dochter en kleinzoon bij wie zij inwoont en haar goede integratie. Zij meent dat aldus een foute appreciatie van de buitengewone omstandigheden voorligt.”*

3.6. Waar de verzoekende partij stelt dat de motiveringsplicht is geschonden en hiervoor verwijst naar haar lang verblijf in België, haar familieleven en haar goede integratie, herhaalt zij in wezen haar middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift. In dit verband wijst de Raad erop dat in de beschikking van 8 september 2015 hieromtrent uitdrukkelijk werd gemotiveerd. Ter terechtzitting gaat de verzoekende partij op geen enkel motief van de beschikking in. Ze beperkt zich in wezen tot het herhalen van haar betoog opgenomen in het verzoekschrift, waarop de beschikking van 8 september 2015 uitdrukkelijk heeft geantwoord. De motieven van de beschikking worden niet weerlegd.

De Raad laat gelden dat de verzoekende partij bijgevolg met haar pleidooi ter terechtzitting niet aannemelijk maakt dat de beschikking van 15 september 2015 onterecht is.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in de beschikking van 15 september 2015 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat de middelen ongegrond zijn

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS